

HERBERT PAUL KRAWCZYK

Den katolske præst Herbert Krawczyk skiftede i 1973 sin polske tilværelse ud med et præsteembede i Aarhus. Siden hans første møde med byen, har han ikke kunne drømme om et liv et andet sted.

Portrættet er lavet på baggrund af et interview udført af Michael Rytter Nielsen i forbindelse med kandidatfag på Religionsvidenskab, AU

MENINGEN I DE MENINGSLØSE SITUATIONER

Den katolske kirkes høje tårn, som strækker sig mod himlen, pryder udsigten fra det lille præstekontor på Ryesgade. Et syn som har præget 73-årige Herbert Krawczyks liv i mange år, for som han svarer, når han bliver spurgt, hvor han kommer fra:

"Fra Aarhus. Jeg kommer fra Aarhus"

I over 40 år har han været præst for den katolske menighed i Ryesgade i Aarhus, og nu er pensionen begyndt at nærme sig. Men Herberts vej til

præsteembedet og den aarhusianske tilværelse har været noget anderledes end de flestes.

Han er født og opvokset mellem kulminer og store stålværker i Schlesien, som ligger i den sydlige del af Polen. Familien havde sin gang i den katolske kirke i byen, så kirkegang og menighedens fællesskab blev en naturlig del af Herberts opvækst. Siden han var helt lille, har han været messedreng i menigheden, og herigennem stiftede han bekendtskab med den katolske gudstjenestes opbygning og det sociale arbejde, som fylder en stor del i kirken:

"Jeg har altid godt kunne lide at fejre gudstjenester og de samtaler, som følger med. I kirken kommer mange forskellige mennesker, og netop i dét rum skal der ikke gøres forskel. De er alle mine søstre og brødre."

Så da Herbert fyldte 16 år, indtrådte han i Jesuiterordenen og påbegyndte sin præsteuddannelse. Efter sin sidste eksamen i 1972, havde han ikke de store planer om, hvordan fremtiden skulle se ud. Men da to katolske præster kom på besøg i Polen og bad om en rundtur i Warszawa, tog Herberts liv pludselig en vigtig drejning:

"En aften, hvor jeg havde vist dem rundt i den gamle by, kom der pludselig et voldsomt tordenvejr, så jeg inviterede dem ind på en café til et glas vin. Og som man siger: "in vino veritas" ("i vinen er sandheden" red.) – så de fortalte mig, at de faktisk havde et specielt ærinde med deres tur til Polen. De skulle finde en polsktalende jesuit, som de kunne tage med tilbage til Danmark. Her så jeg pludselig min chance for at komme ud af Polen, og året efter kom jeg for første gang til Danmark."

Mødet med Danmark gav fra de første minutter Herbert en helt særlig fornemmelse:

"Jeg husker tydeligt mit første møde med Danmark. Det var d. 5. Juli 1973 klokken halv ti om aftenen, og solen skinnede. Det var en varm og dejlig fornemmelse, at selv om det næsten var nat, så skinnede solen stadig."

I starten var Herbert udelukkende præst for den polsk-katolske menighed i Aarhus, men blev senere også præst for hele den katolske menighed, som har medlemmer fra 80 forskellige nationer. Gennem årene har hverdagen bestået

af planlægning og afholdelse af gudstjenester, sjælesorgssamtaler og de dertilhørende administrative opgaver. Men det er særligt det sociale arbejde, som fylder meget i Herberts liv:

"Jeg tager ud rundt omkring i Aarhus, og besøger de syge og ældre. Det kan både være som særlige sjælesorgssamtaler, og bare som hyggelige møder. De er ofte meget ensomme, specielt dem på plejehjemmene, og glæder sig til at få besøg."

Herbert blev gennem disse mange møder hurtigt en del af byen: "Aarhus blev min by. Når jeg er på ferie i to uger, så savner jeg Aarhus", fortæller han. Han synes, der er noget helt særligt over smilets by – en titel, som han ikke mener er helt tilfældig:

"Det har virkelig noget på sig, når man kalder Aarhus for smilets by. Man kan mærke en helt betagende venlighed i byen, og når man går på gaden, ser man den i folkets blikke. Når øjnene mødes, fører det til et smil eller et nik med hovedet, som man ikke finder i andre storbyer."

Derfor har Herbert heller ingen ønsker om at forlade Aarhus på noget tidspunkt:

"Aarhus er mit hjem, og når tiden kommer, hvor jeg bliver så skrøbelig, at jeg har brug for konstant hjælp, så vil jeg gerne bo på et ganske almindeligt plejehjem i centrum af Aarhus. Gerne på Møllestien. Det er mit ønske."

Det hænger sammen med det førnævnte sociale arbejde, som Herbert mener er en lige så vigtig del af kirkens arbejde som forkyndelsen:

"Det er vigtigt at man ikke kun taler, men også viser det med handlinger i det helt konkrete liv. Det vigtige er ikke, hvor meget vi yder, eller hvor meget vi giver, men at vi i det hele taget giver. Det er et symbol på, at vi tænker på de mennesker, som er i nød. Jeg tror, at det er denne tanke bagved vores handlinger, som er det vigtigste. Måske er vores hjælp kun en lille dråbe i et ocean. Men hvis der kommer nok dråber til, så bliver det netop til et ocean i sig selv."

Herbert har altid været taknemmelig for, at han fik muligheden for at komme til Aarhus og have sit virke i kirken og det dertilhørende sociale arbejde. Når han tænker tilbage på mødet med de to udsendte præster i Warszawa, kan han pludselig se de små tilfældige situationer som et samlet billede:

"Jeg tror ikke, at alle disse små hændelser er sket tilfældigt. Jeg kunne ikke se det, da jeg stod i det, men bagefter kunne jeg se noget større. Der opstod en mening med alle de små meningsløse situationer."